

Tessz; 5:12-23. (Lect: Deut; 28:1-20+45-51.)

Az először olvasott igeszakasz arról beszél, hogy nekünk olyan Istenünk van, akinek az élet minden területén van mondanivalója. Nem csak a személyes életünk érdekli, hanem a közélet is. Világos útmutatásai vannak a társadalom számára is, melyeket ha egy nemzet követ, akkor áldásokra számíthat, ha pedig ezektől eltér, akkor átkok teljesülnek be rajta, esetleg teljesen elpusztul. Ez így van, ezt tudjuk az igéből és a történelmi tapasztalatból is. Erről, akár pont ez ige kapcsán is, már sokat beszéltem nektek.

Ma azonban egy újszövetségi ígét hoztam számotokra, mely az újjászületett emberek életéről beszél. Azt mondja el, hogy hogyan lehetséges és jó élni a keresztyén életet. S a leírtakból kiderül, hogy a keresztyén élet nagyon más, mint a hitetlen emberek élete. A keresztyén élet ugyanis egy alternatív életforma. S ha ezt megéljük, az egy kihívás elé helyezi a világot. Kihívás elé helyezi környezetünket. Mert feltűnik, hogy a keresztyénség valami más. S ha mi ezt a mást megéljük, akkor annak hatása lesz. Akár az is lehet egy hatás, hogy üldöznek minket. De az is lehet egy hatás, hogy emberek megtérnek, megváltoznak, és ők maguk is evangéliumi életet élnek. S ha így formálódik a környezetünk, na ez az, amivel a legtöbbet tehetjük a hazánk jólétéért, szeretet nemzetünk túléléséért, életéért! Mert ha sokan követik Krisztust, akkor létre jön egy új minőség. És ez az új, nagyon más, mint a bevett, a megszokott. Éppen ezért nagyon más eredményre is vezető, ha eszerint élnek az emberek. Ez egy sokkalta magasabb életminőséghez vezetne el.

Mert mi is a megszokott? A vezető emberek szidalmazása. S valljuk meg őszintén, akad mindig bőven ok arra, hogy kritikával illessük vezetőinket. Itt a szövegösszefüggés alapján világos, hogy Pál elsősorban az egyházi vezetőkről beszél, gyülekezetvezetőkre gondol. S még ezen kegyes emberek kapcsán is biztatni kell a gyülekezeti tagokat arra, hogy becsüljék meg és szeressék őket. Pedig egy egyházi vagy gyülekezeti vezetőtől inkább várható el a kifogástalan élet, mint egy ország vezetőjétől. Na, nem mintha kettős erkölcs lenne. Elvileg ugyanolyan szentül, Isten akarata szerint kéne éljen foglalkozástól függetlenül minden ember. Egy gyülekezetvezetőtől mégis jobban elvárható ez, mint egy ország vezetőjétől. Egyrészt, mert sokkal könnyebb a dolgunk nekünk, akik egy párszázfős közösséget pásztoralunk, mint annak, akinek többmilliós országot kell igazgatnia. Másrészt egy ország vezetője nem is feltétlen tudja, hogy neki Isten ígétét kéne követnie. Ha véletlenül viszont olyan előljáró van, aki még testvérünk is az Úrban, akkor azt nagyon becsüljük meg, ahogy olvastuk, és munkájáért nagyon szeressük az ilyen vezetőket.

Ugye mennyire más ez, mint az általános hozzáállás a vezetőkhez. Az általános, hogy minden politikus gyanús. *Mindegyik lop* – szokták ezt mondani gyakran olyanok is, akik alkalomadtán maguk is szívesen hazavitték ezt-azt a gyárból. Csak hát, aki magasabb polcon van, az több mindenhez fér hozzá, s az ilyet sokan irigylük. De amúgy meg miért lopna mindegyik? De a közgondolkodás effélékkel van elfoglalva. A Szentírás egy másik utat javasol nekünk: *Becsüljétek meg előljáróitokat! Szeressétek őket!* Ez nem azt jelenti, hogy nem láthatjuk a hibáikat, vagy el kéne hallgatni azt, ami nem jó. A megbecsülés és szeretet azt jelenti, hogy elsősorban nem a hibáikra fókuszálunk, hanem az egész emberre. Az egész tevékenységre. Képesek vagyunk elismerni az erényeket is. Képesek vagyunk meglátni a jót. Na, ez Istentől való ajándék! A Szentlélek nélkül mi nagyon könnyörtelen bírálunk tudunk lenni. A keresztyéni viszont az, hogy beismerjük, hogy azt a nehéz feladatot, amit a közösségvezetés jelent, mi sem biztos, hogy jobban tudnánk csinálni. Ellenben imádkozunk azért, hogy a vezetők kapjanak bölcsességet, meg azért, hogy tudják elkerülni a kísértéseket, hogy tudjanak ne a nép ellen, hanem a nép javára kormányozni, és be tudják tölteni Istentől nyert feladatukat, azaz ne csak lehetővé tegyék, hogy szabadon élhessék Krisztus-követést, akik nagyon akarják követni Jézust, hanem azt is, hogy a bibliai értékrend minél több helyen érvényesüljön a társadalomban. Akár a családjogban, pl. a házasságok segítségével, akár a gyermekek nevelésében, pl. az egyházi iskolarendszer támogatásával, meg a hittan lehetővé tételével, akár a büntető jogban, pl. a kábítószer elleni küzdelemmel, akár a szociális szférában, az elesettekkel való törődésben, akár a dolgos élet elismerésében és így tovább, az élet minden területén. Sokat kell imádkoznunk a vezetőkért, hogy pl. a jogalkotás az Isten törvényeivel harmóniában történjen.

Persze könnyebb a vezetőket szidni, mint imádkozni értük. Pedig, ha annyian imádkoznának, mint amennyien ócsárolnak, azt gondolom, mind előrébb tartanánk. A vezetők is, meg a szidalmazók is. Mert az imádság nem csak annak tesz jót, akiért imádkozunk, hanem magának az imádkozónak is a hasznára válik. A szitkozódás meg elsősorban magának a szitkozódónak árt. Bár lenne kis hazánkban annyi imádkozó, mint amennyi szitkozódó van, s bár csak annyi szitkozódó lenne, ahányan imádkoznak a vezetőikért. Azt hiszem, igencsak másként nézne ki itt a világ körülöttünk. Mert az imádságban hatalmas erő van. Én ezt, aki magam is vezető vagyok, e gyülekezetnek egyik vezetője, pontosan tudom. Mert én azok közé az igen szerencsés vezetők közé tartozom, akikért a rájuk bízottak közül sokan imádkoznak. És én tudom, hogy abban, hogy én tudom vezetni e kis gyülekezetet, és nem buktam el végzetesen eddig életem egyetlen területén sem, abban nem az én kiváló természetem, hanem az értem mondott imáitok, és a válaszul kapott isteni kegyelem játsza a főszerepet. Mert lelkészek közül is sokan elbuknak. Nálam kiválóbbak. A közösség imádsága és Isten erős keze viszont megtart.

Ezt tapasztalom. Persze nyilván magam sem szeretnék elbukni, de a vezetők megbecsülése és az értük mondott ima nagyon fontos.

Aztán azt mondja az ige: *éljetez egymással békességben, ne rosszal fizessetek a rosszért, jóra igyekezzetek egymás iránt!* – Ugye milyen más lenne a társadalom. Nem a bosszú, a betartás, a sértettség, az önzés irányítaná a folyamatokat. Nem a békétlenség és széthúzás. Meg vagyok győződve, hogy országunk legnagyobb baja a totális megosztottság. Szokták mondani, hogy persze, mert ez vagy az a politikus viselkedik megosztóan. Ezt a rendszerváltoztatás óta mondogatják. Előtte a politikusok egyesítőek voltak. Gyorsan elhallgattatták azt, aki nem az ő véleményüket osztotta. De természetesen előfordul, hogy olykor tényleg megosztóak a politikusok. Maga a probléma viszont mélyebb. Magyarországon két párhuzamos világ él már igen régóta. S a két világ közt alig van átjárás. Sőt, valódi beszélgetés sincs. Mert e két világ mindent másképp lát. Nincs közös történet, nincs közös narratíva. Nincsenek közös alapértékek. Teljesen mást jelentett az egyiknek a Kádár-korszak, mint a másiknak, hogy csak egy példát mondjak. De teljesen más a családról alkotott felfogás és a többi alapértékhez való hozzáállás is. S ez azért baj, mert így nem lehet folyamatosan építkezni. Minden kurzus-váltás rögtön rombolással indul. S ennek pusztulás a vége. Erről mondja Jézus, hogy amelyik ország önmagával meghasonlik, az elpusztul. Komoly kérdés tehát, hogy hogyan lesz ebből békesség és egyetértés. Hol lesz az a közös pont, melyen elkezdődhet a párbeszéd?

A Cursilló-ban beszélnek arról, amikor a mozgalom születéséről van szó, hogy a spanyol polgárháború után találták ki ezt a lelkigyakorlatot azért, hogy a végletesen megosztott és sérelmekkel teli társadalmat egyesítsék. Mert hitték, hogy Krisztus az a közös pont, melyben a különböző politikai látású emberek egymásra találhatnak, és nála olyan látást nyernek, melyet többé már nem tudnak a politikai erők csörlátássá tenni. Mert ott ez a cél. Ne lásd a másik erényeit! Ne lásd a másikban az értéket, az Isten képét, ne lásd a másikban a szeretnivalót, ne lásd a testvért. Csak a különbözőséget és utálatosat lásd. Jézusnál viszont egy más látásmódot kapsz. Egy olyat, melyben a különbözőségnél jobban látod a másikban az embert, a szeretnivaló felebarátot, vagy kifejezetten a hittestvért, ha történetesen az. Akár egy keresztyén vezető, akár egy másik, egyszerű gyülekezeti tag. S ha egymást így, Jézus szemüvegén át látjuk, akkor kialakul egy megoszthatatlan egység és lesz békesség. És én tudom, hogy ez igaz. Mert itt a gyülekezetben is tapasztaljuk. Persze láttunk már olyat is, hogy valakinek a pártállás fontosabb volt. S azért hagyta itt a gyülekezetet, mert ide jár olyan is, akiről tudta, hogy más pártállású, s ezzel nem bírt megbékélni. De ennél sokkal több példát tudok arra, hogy gyülekezetünkben békésen megvagyunk, és testvérként szeretjük egymást, mert Jézusban megtaláltuk a közös nevezőt. Pedig vannak dolgok, melyekről egyébként mást gondolunk. Persze, ahogy közeledünk egyre Jézushoz, a gondolataink is közelednek majd egymáshoz. De addig is megtaláljuk Jézusban a módját az elfogadásnak és a szeretetnek. Ez a jézusi út, mely egyesít gyülekezetet, és egyesíthet egy egész országot is. S ha mi megéljük azt, amire az ige tanít, ha mi imádkozunk, hálát adunk, megbecsüljük egymást és szép békességben, a magunk munkáját szorgalommal végezve, örömmel és hálaadással élünk, akkor ezzel tesszük a legtöbbet Isten népéért, a gyülekezetért is, de nem csak a gyülekezetért, hanem az egész országért és nemzetünkért is. Ámen.

1. Mit ír az ige arról, hogy hogyan helyénvaló viszonyulunk az előljáróinkhoz?
2. Olvassátok el az 1Tim; 2:1-2-t! Mire buzdít az ige? Mit tegyünk a vezetőinkért?
3. A világi vezetők témakörben olvassátok el még a Rm; 13:1-7-ig terjedő szakaszt! Honnan való és mire való a világi hatalom?
4. Olvassátok el az ApCsel; 5:29-t, és ez alapján válaszoljatok arra, hogy mi az az eset, melyben az embernek nem kell engedelmeskednie a vezetőinek!
5. Mit ír az ige arról, hogy hogyan helyénvaló viszonyulunk egymáshoz?
  - a) Milyen gyakran szoktál imádkozni a lelkészekért, az egyházi vezetőkért? S milyen gyakran a politikai vezetőkért, hogy Isten útmutatása alapján tudják jó irányba vezetni az országot?
  - b) Számodra mennyire elfogadható, ha a gyülekezetben nem egyformán gondolkodunk a különböző politikai irányokról és konkrét politikusokról? S mennyire tudod meglátni a más politikai irányultságú gyülekezeti tagban a hittestvért, illetve a benne lakó Krisztust?
  - c) Tudsz higgadtan beszélgetni politikáról a tiédől eltérő állásponton lévő emberekkel? Ha nem, vajon miért? S hogyan őrizhetnéd meg a szeretet és higgadság lelkét az ilyen helyzetekben is?
  - d) Számodra az fontosabb, ami a gyülekezethez köt (pl. Krisztus és a testvérek iránti szeretet), vagy a párthovatartozás?
  - e) Szerinted mennyire fontos, hogy az emberi törvényalkotás Isten törvényére figyelő legyen? Amikor választasz, mennyire figyelsz arra, hogy az adott politikai erő, hogyan viszonyul a keresztyénséghez?